

Goniec codzienny

Wilno

ŚRODA

26 maja 1943

Nr. 570

Cena w Wilnie 5 lew.

Sowieckie wyładunkowe dworce kolejowe zbombardowane

Pomyślna działalność oddziałów szturmowych na froncie wschodnim. — 44 brytyjskich bombowców zestrzelono w nocy na 24 maja. — Zespoły rumuńskich myśliwców zniszczyły 36 sowieckich samolotów

Z Kwatery Głównej Führera, dn. 25 maja 1943.
Naczelne Dowództwo Sił Zbrojnych podaje:
Z frontu wschodniego melduje się tylko z niektórych odcinków o pomyślnej działalności własnych oddziałów szturmowych.
Lotnictwo przeprowadza ciężkie ataki na silnie obsadzone wyładunkowe dworce kolejowe

nieprzyjaciela i bombardowało nad środkową Wołgą wielką fabrykę wojennego przemysłu samolotowego. Podczas próby ataku zespołu nieprzyjacielskich samolotów bojowych na niemieckie lotnisko na froncie zestrzelono z jedenastu atakujących samolotów sowieckich 10 jeszcze przed osiągnięciem przez nie celu.
Podczas nieudanego ataku sil-

nego zespołu brytyjskich samolotów bojowych na niemiecki konwój u holenderskich wybrzeży, okręty ubezpieczające marynarki wojennej zestrzelili 7 kilkomotorowych brytyjskich samolotów oraz ciężko uszkodziły jeszcze 4.
Ciężkie niemieckie samoloty bojowe bombardowały ubiegłej nocy port w Bone i Djidjelli. Jeden statek handlowy został tak ciężko trafiony, że można się liczyć z jego zniszczeniem. Artyleria przeciwlotnicza powietrznych sił zbrojnych zestrzeliła

na obszarze morza Śródziemnego 9 nieprzyjacielskich samolotów.
Jak ostatecznie ustalono brytyjskie lotnictwo straciło podczas ataku na obszar zachodnich Niemiec w nocy na 24 maja 44 bombowce.
Zespoły rumuńskich myśliwców na froncie wschodnim w ostatnim czasie szczególnie się odznaczyły. W krótkim przeciągu czasu zestrzelili w walkach powietrznych 31 sowieckich samolotów i zniszczyły 5 samolotów na ziemi.

Inwazja nie jest spacerem

Angielski krytyk wojskowy ostrzega przed niedocenianiem atlantyckiego wału obronnego

GENEWA. (DNB). W artykule opublikowanym w londyńskim tygodniku „Illustrated London News” omawia znany angielski krytyk wojskowy, Cyryl Falls „twierdzą europejską”, pod którym terminem rozumie on silne fortyfikacje na wybrzeżu, mianowicie „wał atlantycki”. Wiele rzeczy pozbawionych sensu — pisze on dalej — wypowiedziano i napisano w ciągu tej wojny na temat bezużyteczności umocnień fortyfikacyjnych. W tej chwili zamierza on tylko przestrzec przed niedocenianiem tej sprawy, powiadając, że wojska anglo-amerykańskie mogą się jeszcze męczyć skrwawiając się, gdyby spróbowały zaatakować urządzenia fortyfikacyjne mocarstw Osi. Nie wolno bowiem przecząć faktom, że w tym wypadku chodzi nie o zwykłe ufortyfikowane pozycje, lecz o urządzenia obronne wybrzeży, których przedpolem nie jest

nic innego, jak tylko otwarte. Jeśli się planuje inwazję atak musiałby nasąpić przez przedpole. Każdy może sobie wyobrazić, co to znaczy. Tak szybko nie da się zdobyć Europy. Poza tym w „twierdzy europejskiej” istnieją nie tylko wzdluz wybrzeża miejsca ufortyfikowane, lecz również wewnątrz twierdzy znajdują się jeszcze także mocne naturalne i sztuczne pierścienie fortyfikacji. Dla niego, Cyryla Fallsa, jest faktem, że inwazja stanowi dla Anglii i Amerykanów nadal ogromnie trudne zadanie. W końcu Niemcy walczyliby nie tylko poza murami swojej twierdzy, lecz także na pełnym morzu i to z bardzo dużym powodzeniem. Tutaj łodzie podwodne nadal zagrażają żegludze handlowej aliantów a na wypadek inwazji z pewnością również wszelkiemu dowozowi posiłków swoich nieprzyjaciół.

Włoski komunikat wojenny

RZYM (DNB). Główna kwatera wojskowa podaje:
Porty Bizerta i Djidjelli były zbombardowane skutecznie przez lotnictwo mocarstw Osi.
Nieprzyjacielskie zespoły lotnicze ponowiły akcję bombardowania wysp Pantelleria i Lampedusa. W jak również miasta Mesyna. W centrum miasta wyrządzono znaczne straty. Liczba ofiar między

ludnością cywilną będzie wkrótce ustalona.
Obrona przeciwlotnicza na obu wysepach zniszczyła sześć samolotów. Następnie zestrzeliły niemieckie myśliwce dwa Spitfire nad Maltą i jeden dwumotorowy samolot na południe od Sardynii. W walkach z wrogiem w ostatnich dniach nie powróciły do swych baz cztery włoskie samoloty.

Perfidne inspiracje Roosevelta

Rewelacje na temat listu prezydenta USA do Stalina

BERLIN (DNB). Pierwsze komentarze na temat listu Roosevelta do Stalina wyszły, jak donosi liżboński korespondent Europapress, z liżbońskich kół przeciwników Osi i to w dwa dni po wręczeniu wspomnianego listu przez nadzwyczajnego ambasadora Daviesa. Zamieszkał w Lizbonie Amerykanin, który utrzymuje kontakty z senatorami w Waszyngtonie, nie czynią wcale tajemnicy z tego, że Roosevelt przedstawił Stalinowi konkretne żądania. Istotną treść tych żądań formułują oni w następujący sposób:
1. Roosevelt zwraca się z usilną prośbą do Stalina, by w taktyce politycznej postępował z większą aniżeli dotychczas ostrożnością, ponieważ wskutek przedczesnego ogłoszenia politycznych i militarnych celów Moskwy na nieczym spełzło zamierzone wyłączenie Finlandii z frontu przeciwników Zw. Sowieckiego.
2. Roosevelt zaleca również wyraźnie Stalinowi szczególną ostrożność w ogłaszaniu sowieckich ce-

łów wojennych w stosunku do innych zachodnich sąsiadów Związku Sowieckiego, zwłaszcza wobec Polski, państw bałkańskich i Turcji, ponieważ i w tym wypadku za chodzi niebezpieczeństwo, że wspomniane państwa wskutek przedczesnego odkrycia sowieckich planów aneksyjnych spotęgują swą wolę obrony i co raz większy sła wiąć będą opór.
3. Roosevelt prosi Stalina o skrupulatne przyczynienie się do odprężenia stosunków wewnątrzpolitycznych w Anglii i w Stanach Zjednoczonych. W tym celu proponuje on natychmiastowe przyszanjanie formalne rozwiązanie między narodowych organów komunizmu i likwidację komunistycznej międzynarodówki.
4. W zamian za spełnienie tych żądań gotów jest Roosevelt zobowiązać się do pozostawienia Staliniowi całkowicie wolnej ręki przy zawieraniu pokoju na wszystkich tych obszarach europejskich, gdzie Związek Sowiecki jest zainteresowany.

Moskiewskie widowisko teatralne i figiel

RZYM (DNB). „Rozwiązanie” Kominternu jest, jak pisze dyplomatyczny współpracownik agencji Stefani, nic innego jak jawnym manewrem oszukańczym który służy dla pewnych dyplomatycznych i politycznych celów plutokratycznym mocarstwom. Ten sowiecki „akt państwowy” może być nazwany w historii świata. Italia należy do tych licznych narodów, które temu dramatycznemu widowisku nie dają najmniejszej wiary.
Kremł ośmieszyl się tym manewrem przed całym światem. Tak samo komicznie działa ten bluff na plutokratyczne mocarstwa, które wystydzą się przymierza z międzynarodowym komunizmem.
Komintern, tak podkreśla dyplomatyczny współpracownik agencji Stefani, przedstawia trust mózgów największych anarchistów i wyrotowców na całym świecie.

i tworzy w istocie dyrektorium komunistycznej rewolucji światowej. Nigdy bolszewizm nie rzeknie się III Międzynarodówki. Bolszewizm nie może zaprzeczyć się swych zasad i jeśli Stalin zechciałby na serio śmierać III Międzynarodówkę, musiałby sam się usunąć i znieść bolszewizm. Tylko w takim wypadku skasowanie III Międzynarodówki miałooby swój sens, inaczej moskiewska proklamacja pozostanie tylko groteską, która w najmniejszym stopniu nie zmieni rzeczywistego stanu rzeczy.
Oczywiście Churchill i Roosevelt sądzą, tak kończy agencja Stefani, że przez to widowisko teatralne mogą uspokoić wzrastający strach przed bolszewizmem w swoich krajach, tym jednak wystawiają oni sobie świadectwo dziecinnej naiwności albo niezwykłej głupoty, i powodują tym samym, że opinia świata zaczyna wątpić w ich rozsądek.

Nieugięcie i zdecydowanie

Rzecznik armii japońskiej o zamiarach Stanów Zjednoczonych

TOKIO. Ofensywy, które Amerykanie od początku obecnego roku rozpoczęli na terenach działań armii japońskiej, spełzły — jak stwierdził rzecznik armii japońskiej, general-major Yahagi, na niczym. Celem Amerykanów na Pacyfiku jest wiktanie lotnictwa japońskiego w ustawiczne walki, osłabianie go wskutek przewagi materiałów wojennych i osiągnięcie w końcu panowania w powietrzu, celem przeprowadzenia zaplanowanych przez siebie operacji ofensywnych.
W obecnej wojnie brali Amerykanie trzy czynniki w rachubę, które miały im sprzyjać, a mianowicie potencjał produkcji, rezerwy ludzkie i czas. Jeśli chodzi o siłę produkcji Stanów Zjednoczonych, to nie ma żadnego powodu do przeceniania lub zgola do obawiania się jej. Nie należy się troytować zapowiadającymi z wielką propagandą cyframi produkcji. Wielka część produkcji amerykańskiej musi do tego płynąć do Anglii i do Czongkingu, które to kraje zależne są od wspomnianych dostaw. Lecz największe ilości broni wszelkiego rodzaju tylko wtedy mogą być czynnikiem decydującym, kiedy znajdują się w ręku ludzi, którzy posiadają nie tylko wymagane doświadczenie wojenne, lecz odznaczają się też najwyższym zapalem wojennym i nieustraszoną odwagą.

cie, trwale zapopatrywanie ich wojsk w materiały potrzebne do prowadzenia wojny. Każdy żołnierz, wysłany na daleko od siebie często odległe teatry wojny w rozmaitych częściach świata wymaga tonażu i jeszcze raz tonażu. Ze względu jednak na wielkie straty tonażu, które oznaczają równocześnie stratę wyszkolonych marynarzy, czynnik czasu pracować będzie właśnie na korzyść mocarstw Osi. Nieprzyjaciół nie może też zapominać, że narody paktu trzech znają w obecnej wojnie jedno tylko hasło: niezależnie od czynnika czasu wytyżać wszystkie swe siły, aż wojna zakończy się ich zwycięstwem. Tę nieugiętą decyzję młodych narodów paktu trzech przeciwnik pozna jeszcze w dostatecznej mierze.

Jako jedno z najtrudniejszych zagadnień ukształtuje się dla Amerykanów, ze względu na ich rozszerzenie się po całym świecie.

TOKIO (DNB). Cesarska kwatera główna w Tokio podała w poniedziałek co następuje:
Samoloty marynarki wojennej w dniu 23 maja ciężko uszkodziły przy wyspie Aitu krążownik nieprzyjacielski, zatopiły jeden kontrtorpedowiec, na drugim zaś wznieciły pożar. Japończycy nie ponieśli żadnych strat.
Od 12 maja japońskie łodzie podwodne w dalszym ciągu prowadziły ataki przeciw operującym przy Aleutach amerykańskim okrętom wojennym i innym statkom, przy czym ciężko uszkodzono jeden nieprzyjacielski pancernik i jeden krążownik. Poza tym dwa okręty wojenne nieznanego typu odniosły znaczne uszkodzenia.

Prawdziwe cele Związku Sowieckiego

Przymierze Roosevelta ze Stalinem

GENEWA. (DNB). Uchodzący w Stanach Zjednoczonych za wielkiego znawcę Związku Sowieckiego długoletni korespondent moskiewski i od kilku lat polityczny komentator pisma „Saturday Evening Post” w zagadnieniach europejskiej polityki kontynentalnej, Demerace Bess, stara się w dłuższym artykule, zamieszczonym we wspomnianym czasopiśmie w dniu 20 marca wyjaśnić swoim rodakom, że wszystkie ich wielkie plany wprowadzenia nowego porządku w świecie według idealów amerykańskich są tylko zamkami na lodzie. Świat, powiada on, nie ukształtuje się na modłę Stanów Zjednoczonych, lecz ton nada mu Związek Sowiecki.
Bess podkreśla najpierw stosunek Rosji do Stanów Zjednoczonych i zaznacza, że Roosevelt na długo przed wypadkami w Pearl Harbour był już sprzymierzeńcem Związku Sowieckiego. Nie można zapomnieć o tym, że już w sierpniu 1941 roku zachęcał on bolszewików oficjalnie do oporu przeciwko Niemcom i wysyłał im natychmiast materiał wojenny. W swoich obietnicach danyh Stalinowi posunął się Roosevelt, chociaż nie

prował już wojny, tak daleko, jak wojująca już Anglia. Lecz wielu Amerykanów, nawet na oczelnych stanowiskach, wyobraża sobie, że Rosja pomoże Ameryce po pierwsze w walce przeciwko Japonii, kiedy Niemcy zostaną pokonane, a po drugie że podpisze ona całkowicie amerykańskie projekty świata powojennego. Są to — pisze dalej Bess, — bardzo niebezpieczne wnioski i nie ma żadnych faktów, na których możnaby je oprzeć.
Najważniejszy fakt to ten, że Związek Sowiecki jest dzisiaj najbardziej niezależnym rządem na świecie. Stalin nie przyjął na siebie żadnych zobowiązań wobec nikogo w Europie i Anglii. Jego zgoda na zasady karty atlantyckiej była uprzejmym gestem, lecz wcale nie zobowiązaniem się. Bolszewicy nie uczynili nigdy żadnych ustępstw, na odwrót. oni sami domagali się koncesyj od Anglików, a mianowicie uznania rosyjskich pretensyj do trzech państw bałtyckich jak również do części Finlandii i Rumunii. Obstawiali oni przy tym, by regulację granic polskich odłożyć na później. Rząd angielski był gotów natychmiast na to się

zgodzić, lecz Roosevelt uważał to za rzecz nierozsądną i pod naciskiem Waszyngtonu żądania te nie zostały objęte anglo-rosyjskim układem z lipca 1942 r. Nie oznacza to oczywiście poniesienia przez Sowiety wspomnianych żądań.
Tymczasem będzie Związek Sowiecki unikał o ile możliwości walki na dwa fronty, a nasze próby przez kupienia go nie odniosły żadnego skutku. Nasze próby o lotniska do walki przeciwko Japończykom, nasze propozycje umowy o granicę z Polską zostały w całości odrzucone. Stalin nie wysłał nawet przedstawiciela do Casablanki. Równocześnie spłatał on następującą sztukę: w swoim osobistym liście do Roosevelta wychwalał on jego układy z Darlanem, równocześnie jednak polecił lewicowej prasie w Anglii i w Stanach Zjednoczonych najordynarniej atakować układ z Darlanem. Oczywiście że pakt z Darlanem odpowiadał mu, ponieważ wskutek tego ruszyła przynajmniej pierwsza anglo-amerykańska ofensywa. W tym samym jednak czasie wzbudził on wrażenie, że Stany Zjednoczone i Anglia paktują z reakcjonistami europejskimi, a to pomogło mu we

wszystkich sferach lewicowych Bolszewicy walczą nie tylko w obronie Związku Sowieckiego, lecz także o ustrój sowiecki, i to nie tak, jak mniemają lub jak twierdzą, że mniemają niektórzy Amerykanie, iż chodzi tutaj o inną odmianę amerykańskiej biurokracji lub wolnej gospodarki światowej. W Związku Sowieckim policja i każdy urząd państwowy gębi polityczną opozycję. Jakżeż w takich okolicznościach możemy mieć nadzieję, że bolszewicy przyjmą plany naszego nowego ustroju? Możemy co najwyżej spodziewać się, że osiągniemy jakiś kompromis. Tymczasem sami jeszcze nie zdajemy sobie jasno sprawy z tego, czego pragniemy. Jedni pragną amerykańskiego stulecia, inni chcą się wszystkim dzielić z biedniejszymi narodami. Niektoż pragną współpracy ze światem, inni znów nie chcą przyjmować żadnych zobowiązań. Wielką zagadką stanowią nie Związek Sowiecki lecz Stany Zjednoczone.

